

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
4 У. 9480/13
22.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Здравствене установе Апотека „А.А.“, ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Јасмина Крстић, адвокат из Београда, ул. Нехруова бр. 133/17, против туженог Секретаријата за инспекцијске послове Градске управе града Београда – Сектора за нормативне и управно-надзорне послове, ради поништаја решења туженог Х-10 број: 355.4-86/2013 од 17.04.2013. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Одељења за комуналне послове и комуналну инспекцију Управе градске општине Стари град VII-02 број: 355-370/13 од 31.01.2013. године. Наведеним решењем првостепеног органа, ставом 1. диспозитива, наређено је овде тужиоцу да у року од три дана од дана пријема тог решења, са фасаде зграде у улици ... број ... у ..., уклони светлећу рекламну таблу и један рефлектор, са свим пратећим елементима. Ставом 2. диспозитива истог решења, одређено је да уколико тужилац у остављеном року не поступи по предњем налогу, налог ће о његовом трошку извршити то одељење, и то принудним путем. Ставом 3. и 4. диспозитива одређено је да жалба изјављена на то решење не задржава његово извршење и да ће се посебним закључком тог одељења одлучити о трошковима поступка.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 10.06.2013. године, која је уређена поднеском од 27.08.2013. године, тужилац је преко пуномоћника оспорио законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, повреде правила поступка и погрешно и нетачно утврђеног чињеничног стања. Навео је да је дана 18.02.2009. године са „Б.Б.“ а.д. ..., ул. ... бр. ..., као закупадавцем, закључио Уговор о закупу пословног простора - локала бр. ... у приземљу зграде у ... у ул. ... бр. ..., са улазом из ... улице, на период важења од пет година, који је и даље на снази. Указао је да је предметну рекламу поставио на основу члана 9. закљученог Уговора о закупу, у складу са одредбом члана 27. Закона о оглашавању („Службени гласник РС“, број 79/2005) према којој за постављање рекламе на површинама које нису јавне није потребна никаква дозвола надлежног органа, већ само сагласност власника, односно корисника те површине (објекта). С тим у вези посебно је истакао да

одредбе Одлуке о оглашавању не могу дерогирати примену одредаба Закона о оглашавању. Додао је и да је дана 29.05.2013. године поднео Управи градске општине Стари Град - Одељењу за комуналне послове и комуналну инспекцију захтев за постављање рекламе бр. VII/01 352/98 на наведеном месту, иако сматра да за то не постоји законска обавеза. Како по том захтеву још није одлучено, указује да је уклањање спорног рекламног објекта преурањено. Са изнетих разлога предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи, те обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове на име састава тужбе у износу од 19.500,00 динара.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења комунални инспектор првостепеног органа је дана 21.01.2013. године извршио инспекцијски преглед постављене рекламе у ... у улици ... број ..., којом приликом је утврдио и записнички констатовао да је Здравствена установа апотека „А.А.“ поставила светлећу рекламну таблу и један рефлектор на фасади зграде у улици ... број ... у ..., без одобрења надлежног органа, а овлашћено лице наведене здравствене установе је, без примедби на утврђено чињенично стање, потписало записник. Сагласно утврђеном, комунални инспектор првостепеног органа је применом одредаба члана 33. став 2., члана 34. став 1. тачка 3), члана 34. став 2. тачка 2) и члана 34. став 3. и 4. Одлуке о оглашавању на територији града Београда („Службени лист града Београда“, број 29/07 ... 16/10) и члана 1. - 4. и 14. Одлуке о комуналној инспекцији („Службени лист града Београда“, број 18/92 ... 11/05) донео ожалбено решење, којим је тужиоцу наређено да уклони светлећу рекламну таблу и један рефлектор са свим пратећим елементима са фасаде зграде у улици ... број ... у Решавајући по жалби изјављеној против наведеног првостепеног решења, тужени орган је нашао да је првостепени орган правилно и потпуно утврдио чињенично стање на основу кога је наложио управну меру као у диспозитиву ожалбеног решења, која је правилна и на закону заснована, а са разлога што су предметна светлећа рекламна табла и рефлектор постављени и користе се без дозволе организационе јединице градске, односно општинске управе. Оцењујући жалбене наводе неоснованим, тужени орган је закључио и да је сагласност власника, односно корисника површине на којој се оглашавање врши, само један од услова за постављање средства за оглашавање, а да одлучну чињеницу на основу које је донето ожалбено решење представља то што тужилац не поседује одобрење за постављање предметног средства за оглашавање, сходно одредби члана 29. Одлуке о оглашавању на територији града Београда које издаје организациона јединица Градске управе града Београда надлежна за послове управљања, одржавања и заштите улица и општинских путева. Сагласно изнетом, тужени орган је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку одбио жалбу овде тужиоца, као неосновану.

Одредбом члана 4. Одлуке о оглашавању на територији града Београда

(„Службени лист града Београда“, број 29/07 ... 16/10) прописано је да је оглашавање за сопствене потребе истицање пословног имена и оглашавање које, у складу са овом одлуком, врши правно лице, предузетник или физичко лице, ради рекламирања сопствених производа, услуга и других активности или прикупљања понуда, обавештења и сл. Одредбом члана 10. став 1. прописано је да се за оглашавање могу користити средства за оглашавање која се постављају на објекте из члана 7. и 9. ове одлуке, и то: - пано, плакат, налепница; - електронски дисплеј, светлећа слова, ласерски приказ; - транспарент (платнени, пвц, и сл.); - огласна витрина; - балон и -друга средства која садрже огласну поруку. Одредбом члана 27. прописано је да друга површина у смислу ове одлуке је површина која није јавна, а видљива је са јавне површине и користи се за оглашавање постављањем објеката, односно средстава за оглашавање у складу са одредбама закона и ове одлуке, а одредбама члана 28. став 1. и 2. исте одлуке, да се оглашавање на другим површинама врши за сопствене потребе и као делатност, те да се оглашавање на површинама из става 1. овог члана врши само уз сагласност власника, односно корисника те површине. Одредбом члана 29. став 1. и 3. прописано је да се оглашавање на другим површинама врши на основу дозволе коју на захтев заинтересованог лица издаје организациона јединица Градске управе града Београда надлежна за послове управљања, одржавања и заштите улица и општинских путева, а дозвола се издаје у форми решења и садржи нарочито: податке о лицу које врши оглашавање, месту и условима постављања, врсти и димензијима објекта, односно средства које се поставља и време на које се издаје. Одредбом члана 33. прописано је да надзор над применом одредаба ове одлуке врши организациона јединица Градске управе надлежна за послове саобраћаја, а инспекцијски надзор над применом одредаба ове одлуке врши комунална инспекција и комунална полиција градске општине. Одредбом члана 34. став 1. тачка 3) прописано је да је у вршењу инспекцијског надзора, комунални инспектор и комунални полицајац овлашћен да нареди уклањање објекта, односно средства за оглашавање, а према ставу 2. тачка 2) истог члана, да се објекат, односно средство за оглашавање уклања када се објекат, односно средство за оглашавање постави или користи без дозволе. Ставом 3. и 4. истог члана прописано је да се уклањање објекта и средства за оглашавање врши о трошку корисника места, односно лица које врши оглашавање за сопствене потребе, а ако лице из става 3. овог члана не поступи по решењу комуналног инспектора и не уклони објекат, односно средство за оглашавање, решење ће се извршити преко другог лица, у складу са законом.

Код напред изнетог, по оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању. Ово с тога што је у поступку несумњиво утврђено да је тужилац без одобрења надлежног органа поставио светлећу рекламну таблу и један рефлектор на фасади зграде у ул. ... бр. ... у ..., за које оглашавање је одредбом члана 29. Одлуке о оглашавању на територији града Београда прописано да се врши на основу дозволе коју на захтев заинтересованог лица издаје организациона јединица Градске управе града Београда надлежна за послове управљања, одржавања и заштите улица и општинских путева, па је правилно ожалбеним решењем од 31.01.2013. године наложено тужиоцу уклањање наведеног средства за оглашавање у складу са напред цитираним одредбама члана 33. и члана 34. став 1. тачка 3), члана 34. став 2. тачка 2) и члана 34. став 3. и 4. Одлуке о оглашавању на територији града Београда.

Суд је ценио навод изнет у тужби да за постављање предметне рекламе није била потребна никаква дозвола надлежног органа, већ само сагласност власника, односно корисника наведене површине (објекта), који навод је истоветан наводу жалбе који је тужени

орган оценио као неоснован, правилно налазећи да сагласност власника, односно корисника површине на којој се оглашавање врши, представља само један од услова за постављање средства за оглашавање. Испуњеност тог услова је без значаја за одлучивање у овом случају, будући да је у спроведеном поступку неспорно утврђено да тужилац у време инспекцијског прегледа на дан 21.01.2013. године није поседовао одобрење (дозволу) за постављање предметног средства за оглашавање у смислу наведеног члана 29. Одлуке о оглашавању на територији града Београда на другим јавним површинама, што је било основ за доношење ожалбеног решења од стране првостепеног органа сагласно овлашћењима из члана 34. наведене одлуке.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да су без значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, будући да не доводе у сумњу утврђено чињенично стање и правилну примену материјалног права.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима у вези одредбе члана 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), који се примењује сходно одредби члана 74. Закона о управним споровима, будући да тужилац у овом управном спору није успео, па му трошкови не припадају.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.01.2016. године, 4 У. 9480/13

Записничар
Гордана Војновић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РР/НМ